

Тя кривна по една улица и се изгуби.

Да я проследи — такава мисъл никакъ и не мумина презъ ума. Това бѣше съвсемъ чуждо нѣщо за него.

Подметковъ не знаеше, коя е тя, кжде живѣе, дали ще отпѣтува за нѣкжде, кога ще я види пакъ. Той се оплиташе въ въпроси, за които и не очакваше да получи отговоръ.

За нея Подметковъ бѣше почналъ да си за-лепва бѣлия конецъ, когато излизаше на улицата, съ надежда, че това може би ще му помогне да я срещне.

И така, днитѣ минаваха. Всѣки день той за-обикаляше улицитѣ, а вечеръ, когато се прибираще, преди да влѣзе въ кѣщи, вземаше бѣлия конецъ отъ дрехитѣ си и го прибираще грижливо въ джеба. Той му бѣше нуженъ за следващия день.

Но най-после бѣше се увѣрилъ, че е излишно да си поставя бѣлия конецъ, защото това никакъ не му помогна да я срещне.

Единъ день, когато вече не слагаше конца по дрехитѣ си, най-неочаквано, за голѣма своя изненада, той я видѣ. Тя се бѣше спрѣла да разглежда една витрина. Той приближи, съ твърдото решение да я заприказва, да и обясни всичко, което го вълнуваше отъ толкова дълго време. Въ тоя моментъ до нея се изправи единъ младъ елегантенъ господинъ, хвана я подъ рѣка, каза ѝ нѣщо и тръгнаха.

Вмигъ за Подметковъ свѣтътъ потъмнѣ, сякашъ настѣпи второ пришествие.

Колко много надежди и мечти пламнаха, изгорѣха и се обърнаха на пепелъ!

Всичко бѣше свършено за него.